

pát tenyere nagyon hamar eljárt), vagy B): reggel jelentkeznek az irodában tűzifát hasogatni.

Másnap reggel lelkesen elkezdtek a favágást. Az egész iroda dicsérte a mérnök urakat és a praktikus megoldást. Kora délután az irodába visszaérkező mérnök uraknak jelentette a két fatolvaj, hogy kész a munka. Mindkettőjüknek leesett az álla. A kétnaposra tervezett munka bő fél nap alatt elkészült, a hasogatott tűzifa szemet gyönyörködtető gúlában állt. Ez az akció jól sikerült. Míg nem a takarítónő egy hét múlva cifra káromkodás közben kihívta az egész irodát a szerényen megünnepelt tűzifagúlához. A megbontott oldalán látható lett a belseje. A mennyiség döntő többsége változatlanul kugliban maradt és művészi precizitással ezt a halmot rakták körül

telehasogatott fával. Ilyenkor csak nagyot nyelni lehet. És röhögni.

Azt viszont nem lehet mondani, hogy a harsogó tél csak kellemetlen élményekkel jár.

1962. január végén a gúthi legénylakás nagy lázban égett. Tibor barátom – aki már akkor beosztott erdész volt – valahogy egy ceglédi kanna borhoz (vagy ahhoz hasonlóhoz) jutott. Megszerveztünk – egyik agglegény brigádtagunknál – egy kiadós kolbászos tojásrántotta vacsorát. Másik brigádtársunkat, Lacit is meghívtuk a hegedűjével (apja már kisgyerek korától a debreceni konzervatóriumba járatta).

A buli várakozáson felül sikerült. Odakinn dermesztő hideg, benn gőzfelhőben nótáztunk. Laci hegedűvirtuózként működött. (Mellesleg a tenyere olyan kerges volt a rakodói munkától,

hogy a cigarettacsikket csak egyszerűen elmorzsolta eldobás előtt.)

Elérkezett a csúcspont; illedelmes búcsú a házigazdától, és a teleholdas napali világosságban hazaindultunk. Az első percekben nem kaptunk levegőt, –20 °C alatt lehetett a klíma. De kristályerdő vett körül, lépéseink alatt visított a hó. És sikoltott a hegedű, mert Laci játszott folyamatosan. Könnyöztünk, hagyja abba, lefagy az ujjja. De csak játszott.

Az útkereszteződés után már egy kilométert mehettünk, még mindig hallottam a hegedűszót: „piros rózsák beszélgetnek...” Mámorítóan szép volt.

Valahogy mégis csak el kellene végezni azt az egyetemet.

Mert erdésznek lenni jó.

Valószínűleg.

Szőőr Levente

Mersich Endre (1925–2010)

Életének 86-ik évében rövid betegség után elhunyt Mersich Endre gyémántokleveles erdőmérnök.

A családtagok, rokonok, barátok, gimnáziumi és egyetemi diáktársak, tisztelők 2010. aug. 6-án vettek

Tőle végső búcsút a Farkasréti temetőben, evangélikus szertartás szerinti temetésén.

Mersich Endre 1925. jan. 4-én Bükön született.

Az elemi iskolát Kapuváron, a gimnáziumot Sopronban az evangélikus Liceumban végezte, mindvégig kitűnő tanulmányi eredménnyel. Egyetemi tanulmányait 1943-ban a József Nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán mint erdőmérnök-hallgató kezdte meg. A háború alatt, 1944. okt.–1945. május között az I. és a II. évfolyamon szünetelt az oktatás. Katonaszág, hadifogság, országhatár-változások és sok egyéb körülmény miatt a nyári pótszemesztereken tanulmányaikat csak kevesen tudták folytatni, az évfolyam „oldott kéve”-ként esett szét.

Oklevelét 1948-ban szerezte meg, ezt megelőzően azonban az Egyetem Épület-szerkezet-tanszéken mint demonstrátor, majd egy építészmérnök magántervezői irodájában szerkesztőként dolgozott. 1949–1951 között a MALLERD-nél, majd az Erdőközpontban mint építészvezető Kőszeg és Tatabánya térségében feltáró utakat épített. 1952–1985 között, nyugdíjazásáig az erdészeti felső irányítás területén – Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériuma, Országos Erdészeti Főigazgatóság, Mezőgazdasági és Élelmezéstudományi Minisztérium – csoportvezető főmérnök, osztályvezető, miniszteri tanácsként az ágazat műszaki beruházásait irányította. Aktív szerepe volt a Mohácsi Farost-lemezgyár, a szombathelyi és a vásárosna-

ményi forgácslap üzemek beruházásában, bővítésében, a fűrészüzemi rekonstrukciós program megvalósításában.

Több éven át minisztériumi felelőse volt az élelmiszeripari nagyberuházásoknak is.

1962-ben mérnök-közgazdász oklevelet szerzett, angol és német nyelvből felsőfokú nyelvvizsgát tett. Idegen nyelv ismeretei alapján mint szakfordító a Magyar Távirati Iroda külső munkatársa volt. Nyugdíjas éveiben a FALCO budapesti vevőszolgálat irodájában szaktanácsadó. Szakmai munkásságáért Kiváló Dolgozó kitüntetésben többször is részesült, nyugállományba vonulása-kor pedig a Munka Érdemrend bronz fokozatával tüntették ki.

Mersich Endre a közösségi munka terén is kiemelkedő személyiség volt. 1945 nyarán az Ifjúsági Kör újjáállítására összehívott alakuló közgyűlés ügyvezető elnökéül választotta.

A politikai vezetés már ekkor elhatározta a „reakciós ifjúsági tömbnek” minősített soproni karok elkülönítését. Ezt megelőzendő Verebely László műegyetemi rektor, Sébor János dékán, dr. Tárczy Hornoch Antal professzorok, az Ifjúsági Kör részéről Mersich Endre az együtvé tartozás mellett érvelve tárgyalta vezető politikusokkal, Tildy Zoltánnal, Dálnoki Miklós Bélával, Rákosi Mátyással, Szakasits Árpáddal. A terv megvalósítását azonban megakadályozni nem tudták. Az OEE-ben húsz éven át az Oktatási Bizottság titkáráként működött. Nyugdíjas éveiben sikeresen szervezte, tartotta egybe a szétszóródott évfolyam tagjait a negyedéves összejövetelekkel. Ismerte sorsukat, életüket, ha tudott segíteni. Nemcsak az életet tartotta számon, hanem az elhunytakat is. Pontosan ismerte az elődök, a szakma nagyjainak, munkatársainak sírhelyét. Minden-szentek előtt rendszeres temetőlátogatást szervezett. Szorosan kötődött az evangélikus egyházhoz, ennek gyökerei még a gimnáziumi évekből származtak. A soproni Ligei Öregdiákok Szövetségének több cikluson át elnöke volt. A temetésen – ezt a funkciót betöltő utóda – Winkler Barnabás

méltatta sikeres munkáját, amit az Egyház tulajdonába visszakerült iskola felújítása és korszerűsítése terén végzett.

Az évfolyamtársak részéről dr. Csesznák Elemér vett végső búcsút az elhunytól, emlékezve a háborús és az azt követő nehéz évekre, méltatva az Ifjúsági Körben vállalt felelősségteljes munkáját, a közösség összetartására irányuló törekvéseit. Egy rendkívüli munkabírást, szerény jó barátától búcsú-zunk, akire mindig számíthattunk.

Emlékedet megőrizzük. Nyugodjál békében!

Dr. Erdős László

Szabó László (1936–2010)

Zalavég községben született, és gyermekéveit is itt töltötte. A táj természetes szépsége, az erdő, a mezőség, a vízvilág fordíthatták figyelmét az erdészélet felé. Az általános iskola elvégzése után erdészeti előgyakorlatosként dolgozott a zalai erdőgazdaságban. Az egyéves szakmai gyakorlat után felvételt nyert Sopronba az Erdészeti Technikumba.

Technikumai tanulmányait 1955. évben sikeresen befejezte, friss erdésztechnikusi oklevéllel a Nyugatbükki Állami Erdőgazdaságnál helyezkedett el. 1958-ban kérelmére, élve a lehetőséggel, áthelyezéssel a Sárvári Állami Erdőgazdasághoz került. Új munkahelyén a Csepregi Erdészeti Alsóerdei erdészkerületnek lett a vezetője. A lomb- és tűlevelű erdők, valamint a vegyeslombú csemetekert változatos munkát jelentő feladata nagyon megragadta. Az előhasználati és véghasználati fakitermeléseihez még jelentős feladattal társult a fenyőpusztulás okozta fakitermelés. Elismerően gondolt fordított a különböző fajok és egészségi állapotú faanyag leggazdaságosabb választékolására. Kerületében, mint

akár máshol, az erdész számára izgalmas, embert próbáló feladat egy természeti csapás sújtotta erdő felújítása. Éppen a különböző erdőfelújítási feladatok váltották ki csemetekertjében a szaporítóanyag különbözőségét. A csemetetermelést kimondottan szakmaszeretettel végezte, és abban elismert szakmai tapasztalatára tett szert.

Munkakörében változást eredményezett a szakmai igényességgel végzett erdőfelújítás, erdészeti csemetetermelés. Kerületvezetői munkaköréből kiemelték, és az erdészeti erdőművelési műszaki vezetői munkakörébe kinevezték. Új munkakörében tovább bővítette tapasztalatait az erdészeti szaporítóanyag előállítás terén.

Időközben szervezeti változásokkal az erdészeti Szelestei Erdészeti lett, a gazdaság fúzió révén Szombathelyi Állami Erdőgazdasággá alakult, amelynek későbbi neve Szombathelyi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság lett.

Gazdasági tevékenysége mellett bekapcsolódott a Szombathely városi parkerdő tervezésébe. A csapatmunkában megtervezett erdei tornapálya kivitelezési munkáit személyesen irányította.

Ígykezett részese lenni az erdőgazdasági csemetetermelési és maggazdálkodási fejlesztéseknek. Vezetői szakmai tudására, szakmai törekvéseire felfigyelve, központi szaporítóanyag-termelési előadói munkakörbe nevezték ki. Új munkakörében na-

gyobb szakmai önmegvalósítási lehetőséget kapott. Nagy ambícióval csatlakozott a maggazdálkodás, a csemetetermelés szakterületére megfogalmazott fejlesztésekhez. Jelenős része volt az acsádi (cikotai) fenyőmagtermelő plantázs kivitelezésének, annak mindkét ütemében. Biztosította az elvárható szakszerűséget, a pontos anyagkönyvvezetést. Szakmai felkészültségét gyümölcsöztette a bejegyzési nagyüzemi csemetekert kialakításában. Ott alkalmazásba vettek a csemetetermelésben korábban nem alkalmazott fóliasátras, Paperpot szelencés, műanyagtölcséres módszereket. A burkoltgyökerű csemetetermelés jelentősen megnövelte az erdősítésre fordítható időt.

Szabó László munkája kiterjedt az egész magkezelésre. Részt vett a magtermelő plantázsokhoz kapcsolódó tobozsedés emelőgépesítési és fenyőtoboz pergető műszaki kivitelezésében és a munkatechnológiájának kidolgozásában. Megvalósították a fenyőmagvak többéves hűtött tárolását. A magvak fajtájanként szigorú technológia szerinti tárolása, kezelése, nyilvántartása, forgalmazása fegyelmezett munkát igényel.

Újabb szervezeti változásként létrehozták a Nyugat-magyarországi Fagazdasági Kombinát Erdőgazdaságát. A szervezeti módosítás kapcsán a szaporítóanyag-termelés területéről a faanyag-forgalmazás területére került át. Munkáját folytatta az újabb szervezeti formájú FALKO kereskedelmi osztályán

mint kereskedelmi előadó Feladata volt a több mint 300 000 m³ faanyag forgalmazása szigorú fajaj, minőség, mennyiség, idő besztálásában.

Feladatait a soproni technikusképzésben szerzett sokoldalúságával végezte. A változatos, képességeit próbára tevő munkakörök után 1990-ben a LIGNOR Kft. kereskedelmi vezetője lett. A nagy forgalmat bonyolító munkaköréből 1995. évben nyugdíjba ment.

Egészsége megromlott, és 2010. július 16-án elhunyt. Nagy részvét mellett 2010. július 22-én a csepregi temetőben helyezték örök nyugalomba.

Búcsúznak tőle: a családja, az osztálytársai, az osztályfőnöke, kollégái. Nyugodjon békében!

Muth Endre

László Endre (1927–2010)

Nyolcvanhárom éves korában elhunyt László Endre, a Szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Technikum hajdani matematikatanára. Szegeden, a Belvárosi Temetőben helyezték örök nyugalomra. A búcsúztatáson a szűk családi körön kívül jelen voltak az 1963-ban végzetek, akik 44 rózsaszállal díszített koszorúval köszöntek el osztályfőnöküktől, valamint barátai és számos tanítványa.

Nyugodjék békében.

Megy a gólya vándorútra

Először került hazánkban két fiatal fehér gólyára műholdas nyomkövető, melyek segítségével végigkövethetjük a madarak első vándorútját afrikai telelőhelyükre. A projektet, amelynek részeként a gólyák útja is láthatóvá válik, az Ecocaritas Egyesület irányítja. Az Európai Unió támogatásával a két jelölt gólya: Apaj és Ipoly hazai élőhelyein megvalósuló program fő célja a középfaszültségű elektromos szabadvezetékek madárbarát-tétele, azaz a „madárgyilkos” tartóoszlopok és szerelvényeik megfelelő szigetelése.

Évről évre bizonyítottan rengeteg védett és fokozottan védett madár szenved áramütést a középfaszültségű szabadvezeték-hálózat oszlopain, vagy útközi vezetékeknek. A madarak pusztulása és sérülése hatalmas természetvédelmi károkat okoz országwide. A Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület (MME) közelmúltban megjelent tanulmánya alapján, a hazai vezetékhálózaton évente minimálisan 30 ezer madár, köztük számos világszerte

veszélyeztetett faj (kerecsensólyom, parlagi sas, kék vércse) esik áramütés áldozatául.

Az Apaj névre keresztelt gólya a Kiskunságban kelt ki és nevelkedett természetes körülmények között. Kirepülése után néhány kilométeres körzetbe járt ki szüleivel táplálékot keresni, majd augusztus elején kezdte meg vonulását. A legfrissebb információk szerint már a szudáni főváros, Kartúm közelében van.

Ipoly embernél nevelkedett kiskólya, aki három társával együtt július végén egy, az Ipoly folyó mellett kialakított röpdébe került, ahol fokozatosan szoktatták vissza a természetes „gólya-élethez”. Szabadon engedése után csatlakozott egy gólyacsapathoz és augusztus közepén ő is útra kelt társaival. Jelenleg kissé Apaj mögött jár, éppen Egyiptomban, a Nílus menti Qena városától pár kilométerre délre tartózkodik.

Apaj és Ipoly, a két fiatal gólya története és első vándorútja nyomon követhető a www.greenmania.hu weboldalon és partner oldalunkon, a www.gilice.hu-n. A velük történő legfontosabb eseményekről hírt adunk, térképen követhető a vonulásuk. Bízunk benne,

Gólya az adó-vevővel.

Fotó: Molnár István Lotár

hogy szigeteletlen szabadvezeték hálózaton nem éri őket baleset!

Az Ipoly és Apaj nevű gólyák műholdas nyomkövetése az Európai Unió támogatásával valósul meg, a Közép-Magyarországi Operatív Program - Vonalas létesítmények természet- és tájromboló hatásának mérséklését szolgáló beruházások (KMOP-2009-3.2.1/C-0001 és 0002) keretein belül. Kedvezményezett az Ecocaritas Egyesület.

További információ:

Kis Ferenc, projektvezető, Ecocaritas Egyesület

tel.: +36 70 778 0859,

e-mail: ferenc.kis@ecocaritas.hu